

Не волим јесен. То је годишње доба у којем се гаси све што је могло још да траје. У мени то буди сетно осећање пролазности, нестајања. Сјај сунца који живот значи, као да онемоћа, његови зраци не успевају ни увелу траву да злате. Није лепо а ни лако гледати како се гаси живот доскора разбехарене природе, како нестаје мирисне лепоте разноликог биља, постепено све умире. Осетим долазак ветрова који доносе хладноћу и гасе оно што је до малочас у мени горело – животну радост.

Траје то својим природним ритмом. Ветар би понекад утихнуо а онда поново почињао. Лишће које се задржало на дрвећу, тек што се умирило, почиње подрхтавати, а трава сасвим увела али још увек усправна, почиње да трепери, опире се паду. У мени почиње да се буди сећање на лепе дане, на живот који је остао иза мене. Нешто непознато у мени почиње да га одмотава. Видим га како искрсава преда мном као провиђење. Допре до мене нешто лепоте а с њом и горак мирис неких минулих дана. Не остају са мном, већ пролазе поред мене, односи тако ветар са собом моје потрошене године. Осећам пролазност свега што је значило живот, скоро да ме обузима страх.

Да би себе охрабрио одлучио сам да чепркам по свом протеклом животу. Полагано ћу прелиставати странице свог живота, оживљавати дане које сам проживео, сећати се неких мисли и жеља које су ме раздирале, ватрених тежњи младости ка бурном животу, неких доживљених страсти и проживљених дана заноса, многих трептаја душе, радовања и туговања, неких патњи, живећу многе

успомене и сећања која ме притискују. Мислим да ће ми то олакшати сету за оним што сам током живота желео, хтео и волео, а што својим пропустима или стицајем многих околности, нисам стигао да остварим. Време је пролазило брже, много брже него што сам се надао

Вихор младости ме носио у непознато. Уживао сам отворених очију. Годио је то мојим младалачким жељама и хтењима. Уживао сам трошећи многе дане, посебно ноћи, које су у младости увек кратке, једнако оне обасјане месечином као и оне затамњене густим и кишним облацима, испраћао дане и будан дочекивао зоре, летео свуда не марећи где ћу стићи и шта ме тамо где стигнем чека. Нисам марио шта ми остаје у прошлости а шта ми доноси сутрашњица, будућност. Важније је било оно што је трајало. Крао сам сваки тренутак за себе, јер сам знао да многи од њих никада више неће доћи. Погађао сам се са животом, а да погодбе није било, никако да стигне а да буде правична. Зато сам прихватао живот уживања у сваком дану, без одлагања, јер сам знао да би се одлагање могло претворити у ништа, а то нисам хтео.

Проналазио сам много штошта у чему сам тако млад уживао а да ми за уживање новац није био пресудан, јер га нисам имао превише. Већ тада сам схватио најлепшу животну вештину – умеће за уживање. Било ми је довољно да уживам гледајући, мерећи и освајајући лепоту од струка и кука, да о много чему маштам, макар и о недостижном али лепом.

Живео сам испуњен лепим мислима шетајући пустим улицама града, често гладан као и презадовољан када сам прождирао лепињу са кајмаком. На скупе коктеле нисам смео ни да помишљам, иако сам знао да постоје, јер то никад није било за студенте. Уживао сам што не морам да бринем да не закасним на предавање, да не научим јучерашњу лекцију, јер то нико од мене није тражио. Било је довољно да на факултет дођем кад дођем, кад хоћу.

Нисам сањарио, па ни крстарио далеким морима и океанима, било ми је довољно да на реци дочекам свитање јутара или да испраћам залазак сунца, да пратим за-тамњење дана, долазак ноћи, а у лето, да са врха неке лепе планине шаљем поглед у непрегледну даљину тражећи да видим где се састају хоризонт и плаветно небо, а када стигне зима, да слушам како снег шкрипи под мојим ногама док журим на заказани састанак са девојком или са другаром да из досаде заједно убијамо време.

У памћење сам дубоко урезао задовољство у времену дугих шетњи са вољеном девојком док смо се држали за руке или, док смо загрљени једно друго примицали уза се, много више седели на клупама у неком од градских паркова, нарочито у касне вечери, када смо бројали звезде на плаветном небу или наше пољупце, и тако се радовали доласку сутрашњег дана, да би то исто чинили.

Моја генерација није имала мобилне, паметне телефоне, као ови млади данас, који им служе за залуђивање и отуђење. Моја генерација је уз миловања рецитовала стихове љубавних песама или се присећала и наглас говорила описе лепих, љубавних сцена из прочитаних романа светски познатих писаца, слагала лепе и пикантне речи којима смо освајали душу једно другом. Знали смо и тако смо мудрovali, на свој начин, ум и мисао оштрили у трагању и проналажењу сродне душе, драгог људског створа с којим је било пријатно време трошити и живот делити.

Било је прилика, мада ретких, када сам уживао док сам испијао вино са драгим пријатељима или некадашњим познаницима, са којима сам разговарао о много чему за младост занимљивом. Било ми је важно да имам неког поред себе који ме прихвата и којег прихватам, ко од живота не тражи много већ то што има, то што је својим радом и понашањем, својим животом створио. Прихватао сам састајања каја ничим нисам условљавао, ако су ми се